

Arrest

nr. 219 918 van 16 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat P. DE LANGE *loco* advocaat P. ROELS en van attaché I. SMEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 31 december 2018 België binnen en verzoekt op 13 februari 2018 om internationale bescherming. Op 26 maart 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 27 maart 2019 per drager aan verzoekster wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Lor afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. In Iran kende u problemen omwille van uw bekering naar het christendom, waardoor u uw land verliet. U kwam, na een illegale reis, in Griekenland terecht waar u samen met uw echtgenoot om internationale bescherming verzocht. U werd er in een centrum die u als gevangenis omschreef – u zat er voornamelijk samen met mensen die gerepatriëerd zouden worden – opgesloten. Uw echtgenoot werd elders opgesloten. De omstandigheden in het detentiecentrum waren bijzonder slecht. Niet alleen had u geen contact met uw echtgenoot, u werd ook voortdurend gefouilleerd, u moest op een vuile matras slapen, het sanitair was degoutant, jullie kregen geen spullen voor jullie persoonlijke hygiëne, en door de vochtige hitte was er veel ongedierte. U werd door insecten gebeten en vroeg door een dokter behandeld te worden. U werd echter in eerste instantie niet behandeld. Uiteindelijk kreeg u van een medewerker van het ministerie van volksgezondheid buiten het medeweten van de security een spray tegen de insectenbeten. In dat centrum was er een Servische dame die haar polsen oversneed. U paste uw ehbo-technieken toe. Achteraf vernam u dat die dame aids had. U weet nog steeds niet of u nu seropositief bent. U meent dat het personeel van het detentiecentrum de medebewoners van die aids-patiënte op de hoogte had moeten brengen van haar ziekte. Van zodra u de vluchtelingenstatus werd toegekend, werd u vrijgelaten. U trok naar het Victoriapark in Athene om bij enkele Iraniërs te informeren waar u kon verblijven. Zo raakte u in contact met een Iraniër die kamers in een woning verhuurde. Omdat de kraan in uw kamer lekte, contacteerde u de Iraniër. Hij kwam de kraan herstellen, maar maakte misbruik van de situatie en verkrachtte u. Uit schrik – u kende de taal niet, u vreesde misschien zelf in de gevangenis terecht te komen en u wilde niet dat uw echtgenoot de verkrachting te weten kwam – diende u geen klacht in bij de Griekse autoriteiten. Tien dagen na uw vrijlating kreeg ook uw echtgenoot de vluchtelingenstatus en werd hij vrijgelaten. Jullie vestigden zich samen in een kamer in een ander huis. U vernam van uw echtgenoot dat hij door Pakistani's in zijn detentiecentrum bedreigd was omdat hij zijn nieuwe geloof verkondigd had. Toen hij dit meldde aan de security, zei men hem enkel dat hij afstand van die Pakistani's moest nemen. Andere maatregelen werden niet getroffen. Na uw vrijlating ging u naar het ziekenhuis om uw huiduitslag opgelopen tijdens uw opsluiting te behandelen. U kreeg er echter te horen dat u over een bepaald formulier moest beschikken alvorens behandeld te kunnen worden. U probeerde vier keer dit formulier te pakken te krijgen, maar telkens kreeg u te horen dat die dag het aantal personen die voor u waren te hoog was. Na vier keer gaf u het op. U zocht een privé-dokter op die u correct behandelde en medicatie gaf. In Griekenland vonden jullie geen werk omdat er telkens gevraagd werd naar een referentiepersoon. Op een bepaald moment werden jullie door één van de Pakistanen die uw man in het gesloten centrum hadden bedreigd achtervolgd en bedreigd. Hij vond ook jullie adres en bleef eens vier dagen aan jullie deur staan. Jullie contacteerden in dit verband de politie en legden met handen en voeten uit wat er gebeurd was. Er werd jullie meegedeeld dat jullie geen officiële klacht konden indienen zolang er niets was gebeurd. Jullie drongen niet aan. Een goede maand na uw vrijlating verlieten jullie Griekenland. Uw echtgenoot slaagde erin het Verenigd Koninkrijk te bereiken, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. U werd echter in België in een gesloten centrum ondergebracht, waar u zich genoodzaakt zag om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U verklaarde bij terugkeer naar Griekenland te vrezin in het kader van een eventuele repatriëring terug in de gevangenis terecht te komen. Bovendien kent u er niemand, zou u er problemen hebben om een woonst en werk te vinden en werd u er in het verleden mishandeld. Naar Iran kan u niet terug omdat u bekeerd bent.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Griekenland op 21/09/2018.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

Betreffende uw vrees bij terugkeer naar Griekenland in de gevangenis terecht te komen van waaruit u naar Iran zal gerepatrieerd worden, dient er gewezen te worden op uw vluchtelingenstatuut. Als persoon die internationale bescherming geniet, geniet u binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement, waardoor uw vrees in Griekenland in het kader van een mogelijke repatriëring in de gevangenis terecht te komen elke grond mist (CGVS, p. 8-9; p. 12) en waardoor er goede redenen zijn om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Griekenland niet opnieuw opgesloten zal worden. Betreffende uw opsluiting in een gesloten centrum (dat u als gevangenis omschreef) ten tijde van de asielpcedure, dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal niet meteen betwist dat de detentie-omstandigheden in Griekenland niet altijd ideaal zijn. Uit uw verklaringen blijkt echter tevens dat u van zodra u het vluchtelingenstatuut werd toegekend werd vrijgelaten (CGVS, p. 3) en hierboven is reeds gebleken dat u niet aannemelijk heeft gemaakt bij terugkeer naar Griekenland opnieuw vastgehouden te worden.

Betreffende de door u beschreven verkrachting door een landgenoot in Griekenland en betreffende de achtervolging door een Pakistaan die jullie in Griekenland bedreigde, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Griekenland – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Griekenland aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in het land dat hem eerder internationale bescherming heeft aangeboden, hetgeen u niet gedaan heeft. Naar aanleiding van de verkrachting diende u immers uit schrik nooit klacht in. U vreesde onder meer dat uw echtgenoot de verkrachting zou te weten komen of dat u opnieuw in de gevangenis terecht zou komen (CGVS, p. 4-5). Deze schrik kan uw nalaten om klacht in te dienen geenszins rechtvaardigen. Naast het feit dat uw vrees om naar aanleiding van een klacht opnieuw in de gevangenis terecht te komen, absoluut geen steek houdt, bestaat de bedoeling van het indienen van een klacht er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Naar aanleiding van de bedreiging/achtervolging door een Pakistaan probeerden jullie één keer klacht in te dienen, maar de twee politieagenten met wie jullie spraken zeiden dat jullie pas officieel klacht konden indienen als er effectief iets was gebeurd. Uit uw verklaringen blijkt echter tevens dat de communicatie door een taalprobleem erg stroef verliep, waardoor uit niets blijkt dat indien jullie met een tolk klacht hadden proberen in te dienen, jullie klacht hadden kunnen indienen. Bovendien hebben jullie niet aangedrongen bij die politieagenten om toch jullie klacht op te nemen. Hoewel jullie ontevreden waren over de houding van die twee politieagenten, gingen jullie evenmin naar andere politieagenten of naar een ander politiekantoor om alsnog te proberen klacht in te dienen. Jullie dienden ook geen klacht in tegen die twee politieagenten. Nochtans waren jullie ontevreden over hun houding (CGVS, p. 9-11; p. 13) en blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er mogelijkheden zijn om naar aanleiding van problemen met de politie klacht in te dienen, onder meer bij de ombudsman. Voorts kan in dit verband wederom herhaald worden dat u in Griekenland over het statuut van vluchteling beschikt en dat u bijgevolg gebruik kunt maken van de rechten en voordelen hieraan verbonden. Griekenland als EU-lidstaat is een rechtsstaat die de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden heeft onderschreven. Dat uw echtgenoot tijdens zijn detentie vastgesteld had dat, toen hij over Pakistanen in het centrum bij de security ging klagen, er niet opgetreden werd – u had dat zelf tijdens uw eigen detentie ook opgemerkt (CGVS, p. 5) –, zoals u nog aanstipte, heeft u niet aannemelijk gemaakt. Uit uw verklaringen blijkt immers tevens dat de security er wel degelijk voor zorgde dat het niet tot fysieke incidenten kwam (CGVS, p. 11). Gelet hierop ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Griekenland opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming in België voor u de enige overgebleven uitweg was.

U verklaarde tot slot dat u in Griekenland moeilijk werk vond, dat het moeilijk is om een woonst te vinden en dat u moeilijk toegang had tot de gezondheidsdiensten (CGVS, p. 12).

Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Griekenland toegang had tot de woningmarkt. U kon op twee verschillende plaatsen immers een kamer huren (CGVS, p. 4; p. 13). Bovendien blijkt uit niets dat u er geen toegang zou kunnen hebben tot de arbeidsmarkt. U verklaarde geen werk te hebben gevonden omdat u niet over een referentiepersoon beschikte (CGVS, p. 7), maar u heeft slechts maximaal een maand naar werk gezocht, hetgeen bezwaarlijk als een intensieve zoektocht naar werk kan worden beschouwd. Bovendien erkende u dat landgenoten van u in Griekenland konden werken en erkende u er bijv. niet aan gedacht te hebben om in de landbouwsector (bijv. seizoensarbeid) werk te zoeken, omdat u liever met bejaarden had gewerkt (CGVS, p. 8). Betreffende de moeilijke toegang tot de gezondheidsdiensten sinds u vluchteling werd stipte u aan dat dit te wijten was aan het feit dat u niet over een bepaald formulier beschikte: u probeerde vier keer naar de bevoegde dienst te gaan om dit document te regelen, maar slaagde er niet in om dit te verkrijgen. Er was immers een grote toestroom aan mensen die beroep deden op die dienst en er werden dagelijks slechts een beperkt deel ervan toegelaten. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u slechts vier keer probeerde toegang te krijgen tot de dienst die u het formulier moest verstrekken (CGVS, p. 5-6). Uit niets blijkt dat, indien u doorgezet had en uiteindelijk toegang had gekregen tot die dienst, u een dergelijk formulier niet zou verkregen hebben, temeer daar uit de beschikbare informatie blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland toegang hebben tot de aldaar beschikbare gezondheidsdiensten. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u toegang had tot de privé-gezondheidszorg, dat u er goed behandeld werd en dat u tevreden was van de u behandelende dokter (CGVS p. 7; p. 14). Overigens blijkt nergens uit uw verklaringen dat u naar aanleiding van uw moeilijkheden om het bewuste gezondheidsformulier te verkrijgen stappen zou hebben ondernomen om dit aan te klagen. Gelet hierop heeft u niet aannemelijk gemaakt geen toegang te hebben tot de Griekse woningmarkt, gezondheidsdiensten en arbeidsmarkt.

Dat u in Griekenland niemand kent (CGVS, p. 9; p. 12-13) houdt geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/6, § 3, eerste lid, 3°, en 57/6/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 24 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van artikel 4.3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, past verzoekster deze als volgt toe op het voorliggend dossier:

“Verwerende partij betwist tot op heden dat verzoekster een ontvankelijke asielerzoek heeft ingediend en dit omdat verzoekster internationale bescherming reeds heeft verkregen in Griekenland.

Men stelt hiertoe dat verzoekster niet zou bewijzen dat zij geen adequate bescherming zou krijgen in Griekenland. Echter deze beslissing dient gewezen te worden op de onwil van verweerster om terzake een deugdelijk en rigoureuus onderzoek te voeren naar het relaas van verzoekster.

Dat verwerende partij dan ook het relaas van verzoekster opzichthijft met de idee dat zij dezelfde rechten zou genieten als eenieder.

Dat verwerende partij nochtans gehouden is verzoeker het voordeel van de twijfel te geven: "Owing to the special situation in which asylum-seekers often find themselves, it is frequently necessary to give them the benefit of the doubt when assessing the credibility of their statements and the documents submitted in support thereof" (EHRM, 23 augustus 2016, J.K. t. Zweden, para.93.)

Dat de regels betreffende de bewijslast bovendien niet onnodig strikt mogen worden toegepast, daar "the rules concerning the burden of proof should not render ineffective the applicants' rights protected under Article 3 of the Convention. It is also important to take into account all the difficulties which an asylum-seeker may encounter abroad when collecting evidence" (EHRM, 23 augustus 2016, J.K. t. Zweden, para. 97.).

Dat verweerster bovendien een kwetsbaar profiel heeft en heel wat traumatische gebeurtenissen heeft moeten ondergaan (zie hieronder). Dit zorgt ervoor dat psychologische moeilijkheden ervaren worden, hetgeen een negatieve impact kan hebben op de weergave van de traumatische herinneringen en aldus op de individuele bekwaamheid om het asielrelaas te vertellen.

Dat verweerster volledig voorbijgaat aan het feit dat in Griekenland heel wat rechten en voorzieningen slechts op papier bestaan en dat het feit dat zij internationale bescherming geniet, verweerster niet ontslaat van een zorgvuldig onderzoek.

➤ *HvJ, C-297/17, 19/03/2019, Ibrahim, Sharqawi e.a. en Magamadov:
"(...)"*

➤ *CCPR 2770/2016, O.Y.K.A. v. Denmark, 7 november 2017, http://ccprcentre.org/files/decisions/CCPR_C7121_D_2770_2016_26714_E-2.pdf
"The Human Rights Committee noted that several reports indicate that people granted refugee status in Greece are not provided with accommodation by the local authorities. In particular, it took into account reports such as the UNHCR Recommendations for Greece in 2017 according to which the treatment of certain categories of vulnerable persons, such as unaccompanied minors, is inadequate"*

➤ *RvV 8 augustus 2018, nr.207 567, [http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a2Q7567.an .pdf](http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a2Q7567.an.pdf)
"(...)"*

➤ *RvV 18 oktober 2018, nr. 211 220, [http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a211220.an .pdf](http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a211220.an.pdf)
"(...)"*

➤ *Duitsland, Magdeburg rechtbank 13 november 2018, ECRE, ELENA Weekly Legal Update, 8/02/2019, <https://mailchi.mp/ecre/elena-weekly-legal-update-08-february-2019#8>
"(...)"*

Verwerende partij laat in feite na alle grieven aan een deugdelijke en rigoureuze controle te onderwerpen. Verzoekster stelt immers te vrezen voor zijn leven gelet op het feit zij zowel fysiek, seksueel als mentaal mishandeld werd in Griekenland.

Uit de bestreden beslissing kan niet blijken dat verwerende partij dit in voorliggend dossier deed.

Dat verwerende partij een grondige controle diende uit te voeren van het gehele dossier, waarbij rekening dient te houden met het artikel 10 van het procedurereglement (2013/33/EU). Dit houdt in dat "er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken".

Deze controle van nieuwe elementen en nauwkeurige actuele informatie, hangt nauw samen met de deugdelijke en rigoureuze controle die gevoerd moet worden conform de procedurele tak van het artikel 3 EVRM, het absolute verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

Uit het artikel 3 van het EVRM en uit de door het Hof in haar rechtspraak vastgelegde beginselen volgt dus dat de nationale autoriteiten zo rigoureus mogelijk moeten zijn om de klachten in het kader van artikel 3 van het verdrag te controleren, dit teneinde de effectiviteit van de asielprocedure te kunnen waarborgen, Dat dit in voorliggend dossier geenszins gebeurde.

Verwerende partij liet derhalve na een deugdelijk en rigoureuze onderzoek te voeren naar de grieven van verzoeker. Hiermee schendt zij de rechten van verzoeker in het artikel 3 EVRM.

B.1. Verzoekster is het slachtoffer van een verkrachting - Procedurele waarborgen — mentale gezondheid - kwetsbaar profiel

B.1.1. Verweerster heeft nagelaten om te onderzoeken of verzoekster een kwetsbaar profiel heeft.

Nochtans kan hierover geen twijfel bestaan. Verzoekster heeft foltering , minstens een mensonwaardige opvang gehad in Griekenland , alsook is zij het slachtoffer geweest van een verkrachting.

Artikel 21 Opvangrichtlijn (herschikking) bepaalt:

"(...)"

Verzoekster heeft in Petrou Ralli verbleven tijdens haar asielpcedure (stuk 3).

Dit was evident een traumatische ervaring, zoals verzoekster op een doorleefde wijze te kennen gaf tijdens het gehoorverslag. (gehoorverslag pg. 4 en 5).

Verzoekster brengt hierbij eveneens foto's bij van Petrou Ralli en verwijst tevens naar de mensenrechtenverslagen die aantonen dat zij in Petrou Ralli in mensonwaardige omstandigheden opgevangen is geweest.

- CPT, Report to the Greek Government on the visits to Greece carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 13 to 18 April and 19 to 25 July 2016, 26 september 2017, <https://rm.coe.int/pd168074f85d>

"(...)" (p. 6)

"(...)" (p. 29)

"(...)" (p. 30)

"(...)" (p. 31)

"(...)"

De mensonwaardige opvang in Petrou Ralli werd dan ook door het EHRM als een schending van art. 3 EVRM aanzien.

➤ EHRM, R,U. t. Griekenland, nr. 2237/08, 7 juni 2011

"(...)"

B.1.2. Daarnaast is verzoekster het slachtoffer geworden van seksueel geweld, hetgeen an sich niet betwist door verweerster.

Deze verkrachting vond plaats in het eerste huis dat ze huurde voor 10 dagen en dit omdat ze geen woning toebedeeld kreeg van de Griekse overheid.

Verweerster maakt ten onrechte het verwijt dat concludante dan maar klacht had moeten indienen om bescherming te moeten krijgen van de Griekse overheid.

Men vergeet gemakshalve dat verzoekster in de eerste plaats in deze situatie terecht was gekomen omdat de Griekse overheid geen woning ter beschikking stelde. Aldus huurde verzoekster deze woning van – louche personen – en dit om te vermijden dat ze op straat moest slapen.

Daarenboven tonen veel mensenrechtenverslagen aan dat er weinig tot niets met deze klachten gedaan worden.

• HRW, Greece: Dire Risks for Women Asylum Seekers, 15/12/2017, <https://www.hrw.org/news/2017/12/15/greece-dire-risks-women-asylum-seekers>

"(...)"

• Council of Europe, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dunja Mijatovic following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018, 6 november 2018, <https://rel.iefweb.int/report/greece/reDO.rt-commissioner-human-rights-council-europe-dunia-mijatovi-following-her-visit>

"(...)" (p.1)

Daarenboven blijkt bij nalezing van het asierelaas dat verzoekster door deze verkrachting geconfronteerd werd met onmacht en schaamte. Verzoekster had /heeft enorm veel moeite om over dit voorval openlijk te praten uit schrik met wat er met haar zou gebeuren. Ze heeft het zelfs nooit verteld aan haar echtgenoot:

"Vertel eerst wat er gebeurd is op die locatie in de periode dat uw man opgesloten was.

Ik was door het islamitische regime in Iran redelijk onderdrukt. Ik had geen kennis van het buitenleven. In die periode moest ik wachten op mijn man. De man die mij de woning heeft voorgesteld, ik had een probleem in de badkamer met de kraan, ik contacteere die man om mij te helpen. Nadat hij gekomen is om mij te helpen, heeft hij me in de badkamer verkracht."

Wie was die man? Ik heb geen behoefte, ik heb er een degout van om zijn naam te onthouden, hoe kan ik het herinneren.

U kent zijn naam niet? Neen

Was het een Griek? Het was een Iraniër. Ik heb het er moeilijk mee dat een landgenoot van mij, wetende dat ik het zo moeilijk heb, mij zo heeft kunnen misbruiken en kwetsen." (gehoorverslag pg. 4)

...

Heeft u naar aanleiding van die verkrachting klacht ingediend bij de autoriteiten?

Uit schrik wat er met mij zou gebeuren nadat ik klacht zou neerlessen, dat ik misschien in de gevangenis zou terech komen, ik die geen talen ken, ben niet naar de politie geweest, omdat ik niet wist wat er met mij zou gebeuren.

Uit schrik heeft u geen klacht ingediend?

Inderdaad. Ik was totaal niet op de hoogte van het rechtstelsel in Griekenland, Ik had ook schrik dat mijn echtgenoot erachter zou komen en ik wist niet hoe hij erop zou reageren. (gehoorverslag pg. 4)

Ook bij een latere klacht heeft ze niet aangedrongen omwille van het feit dat er een taalbarrière was.

Dat verzoekster dan ook niet openlijk durft te praten over haar seksueel misbruik, laat staan een klacht zou indienen, is - gelet op haar culturele achtergrond waarbij dergelijke gevallen als schaamtevol aanzien worden - begrijpelijk.

Mensenrechtenrapporten bevestigen dan ook dat er een onderrapportering is van seksueel misbruik bij vluchtelingen en dit vaak omdat er een cultuur van schaamte heerst, maar ook omdat ze vrezen voor de repercussies.

"(...)

En verder:

(...) (UNCHR, Sexual Violence Against Refugees, Guidelines on Prevention and Response, 1995, <https://www.refworld.org/pdfid/3ae6b33e0.pdf>, p. 6 en 7)"

Zeker met name vrouwen die uit het Midden-Oosten komen, heerst er nog steeds een taboe om openlijk te praten over seksueel misbruik:

"(...)"

<https://blogs.lse.ac.uk/mec/2017/12/22/sexual-violence-against-women-during-displacement/>

Zoals blijkt uit het asielrelaas heeft verzoekster nog steeds (begrijpelijk) ernstig psychologische trauma's van deze verkrachting.

Dat verzoekster op heden in behandeling is voor haar psychologische problemen. (stuk 5)

Dat conform het artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet een kwetsbare persoon omschreven wordt als "zowel de begeleide als de niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan".

Dat verzoekster dan ook nood heeft aan bijkomende bijzondere procedurele waarborgen behoeven, zoals wordt voorzien in artikel 24, §1 van de procedurerichtlijn.

Dat hieraan ook tegemoet gekomen moet worden indien de noodzaak hiertoe op een later stadium aan het licht komt, conform artikel 24, §4 van de procedurerichtlijn.

De noodzaak tot het in overweging nemen van de (psychologische) trauma's is tevens verwerkt in het artikel 4 van de kwalificatierichtlijn, hetwelke stelt dat "De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekster".

Dat verweerster dit helemaal niet gedaan heeft.

In casu kan dan ook niet betwist worden dat concludante een kwetsbaar profiel heeft en dat zij derhalve recht heeft op bijzondere procedurele waarborgen.

B.1.4 Het is dan ook opvallend dat verweerster het heeft nagelaten om te onderzoeken of zij enerzijds een kwetsbaar profiel is en anderzijds wat er met haar zal gebeuren bij een eventuele overdracht naar Griekenland.

Nergens uit de beslissing van het CGVS blijkt dat rekening gehouden werd met het kwetsbaar profiel van verzoekster bij het beoordelen of een overdracht naar Griekenland mogelijks een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken.

In toepassing van de rechtspraak van het Hof van Justitie zijn de asielinstanties ertoe gehouden om "op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken".

Het onderzoek van het CGVS is dan ook in de eerste plaats gebrekkig voor wat betreft de detentie omstandigheden die mevrouw verklaarde ondergaan te hebben in Griekenland. Het CGVS stelt laconiek in zijn beslissing dat het CGVS niet betwist dat de detentie omstandigheden in Griekenland "niet altijd ideaal zijn".

Het CGVS komt tot deze conclusie zonder zelfs maar de vraag gesteld te hebben waar mevrouw dan exact werd vastgehouden. Nochtans is verzoekster drie maanden lang vastgehouden in Petrou Ralli, een 'centrum' waarvan het EHRM als het CPT geoordeeld hebben dat de detentie aldaar een onmenselijke behandeling uitmaakt (zie hierboven).

Verweerster heeft evenmin onderzocht welk risico op seksueel er voor haar bestaat in Griekenland. Verzoekster legt gegevens over die aantonen dat een dergelijk risico bestaat (zie hierboven). Verzoekster gaf aan dat zij reeds het slachtoffer werd van verkrachting als alleenstaande vrouw in Griekenland (toen haar echtgenoot in detentie zat).

Dit gegeven werd niet betwist door het CGVS. Wanneer verzoeker als alleenstaande vrouw moet terugkeren naar Griekenland (echtgenoot heeft asielprocedure lopen in VK), loopt zij volgens de hierboven geciteerde landeninformatie het risico om op straat te belanden zonder bij stand van de Griekse autoriteiten en zonder middelen om zelf in haar levensonderhoud te voorzien.

Hierdoor zal zij zich opnieuw in een uiterst kwetsbare positie bevinden en loopt zij het risico opnieuw blootgesteld te worden aan gendergerelateerd geweld.

Uit de landeninformatie toegevoegd door het CGVS (die uiterst summier is) aan het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster bij terugkeer naar Griekenland kan rekenen op huisvesting of ondersteuning vanwege de Griekse autoriteiten (zie hieronder).

Er bevindt zich dan ook geen specifieke actuele landeninformatie in het dossier voor wat betreft de concrete situatie waarin erkend vluchtelingen zich in Griekenland bevinden. Het CGVS heeft daarnaast onvoldoende aangetoond dat verzoekster kan rekenen op de bescherming van de Griekse autoriteiten, het toevoegen van algemene informatie met betrekking tot het bestaan van een ombudsman is daartoe onvoldoende.

Er bevindt zich evenmin specifieke informatie in het dossier met betrekking tot de bescherming van alleenstaande vrouwelijke vluchtelingen die gendergerelateerd geweld hebben ondergaan in Griekenland.

Verzoekster voegt zelf rapporten toe die aantonen dat de Griekse autoriteiten onvoldoende reageren op meldingen van seksueel geweld te aanzien van vrouwelijke vluchtelingen (zie hiervoor).

Concluderend kan gesteld worden dat verzoekster aangetoond heeft reeds het slachtoffer te zijn van een onmenselijke behandeling in Griekenland door o.a. de Griekse autoriteiten. In toepassing van artikel 48/7 Vreemdelingenwet verschuift in dat geval de bewijslast van de verzoeker naar de asielinstanties: "(...)"

Ook het EHRM stelt dat de bewijslast van de verzoeker van internationale bescherming naar de administratieve overheid verschuift wanneer de verzoeker prima facie het risico op refoulement heeft aangetoond.

Volgens haar vaste rechtspraak meent het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat het in beginsel aan des vreemdeling toekomt om elementen voor te leggen die kunnen aantonen dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat, indien de betwiste maatregel ten uitvoer zou worden gelegd, hij een reëel risico zou lopen blootgesteld te worden aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3. Wanneer dit soort elementen worden voorgelegd is het aan de overheid om alle twijfels hierover weg te nemen" (EHRM, Saadi t. Italie, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129; zie ook EHRM, NA. t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111; N. t. Finland, nr. 38885/02, 26 juli 2005, § 167.)

Het CGVS dient aan te tonen dat verzoekster bij terugkeer naar Griekenland niet opnieuw het slachtoffer zal worden van een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het CGVS heeft haar besluit dat verzoekster geen onmenselijke behandeling zal ondergaan niet gebaseerd op objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens, zoals blijkt uit het administratief dossier.

B.2. Beperkte toegang tot gezondheidszorg

Zoals hierboven aangehaald heeft verzoekster nood aan gezondheidszorg en meer bepaald (gespecialiseerde) mentale verzorging.

In haar beslissing houdt de Commissaris-Generaal voor dat verzoekster een effectieve toegang zou gehad hebben tot de gezondheidszorg en dat uit niets zou blijken dat verzoekster dit niet zou hebben.

Zoals de Commissaris - Generaal in zijn beslissing overigens terecht aanhaalt, heeft conform art. 33 Wet 4368/2016 elke erkende vluchteling in principe recht op gratis gezondheidszorg, met name via het AMKA- formulier.

Hierover bestaat geen betwisting.

Echter uit het asielrelaas komt duidelijk naar voor dat verzoekster haar zogezegde 'toegang tot gezondheidszorg' louter op papier bestond.

Wel integendeel, verzoekster heeft uitdrukkelijk verklaard dat:

- Ze geen gratis gezondheidszorg kreeg
- Ze via allerhande administratieve besloemingen nooit in het bezit werd gesteld van haar AMKA formulier en dat ze op de koop toe zelfs verkeerde informatie kreeg.
- Ze finaal zelf nog heeft moeten betalen voor de consultatie en medicatie

Verzoekster verwijst diengaande naar het gehoorverslag.

"(...)" (gehoorverslag pg. 6)

Omdat verzoekster niet in het bezit werd gesteld van haar AMKA formulier, heeft zij dan ook finaal zelf deze consultatie met bijhorende medicatie betaald.

"(...)" (Gehoorverslag pg. 7)

In haar bestreden beslissing strooit verweerster zand in de ogen van de rechtbank door te stellen dat ze recht zou hebben op gratis gezondheidszorg. Echter bij het nalezen van verscheidene rapporten dient vastgesteld te worden dat het relaas van verzoekster bevestigd wordt met name:

- Dat de toegang tot gezondheidszorg, hoewel gratis, slechts op papier bestaat
- Dat het verkrijgen van AMKA formulieren in de praktijk zeer moeilijk te bekomen is
- Dat vluchtelingen vaak dienen te betalen voor hun eigen consultaties etc... ondanks het feit dat het gratis is.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar allerhande mensenrechtenrapporten:

- Het AIDA rapport:

"(...)" (AIDA Rapport 2017 , gepubliceerd in maart 2018 - pg. 180)

- De joint statement rapport van Solidarity Now in 2017:

"(...)" Solidarity Now Joint Report of 25 Organizations for Cases of Violation of Asylum Seekers' Rights, 2017, <https://www.solidaritynow.org/en/joint-report-25-organizations-cases-violation-asylum-seekers-rights/>

- Pro Asyl On the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece, 2017

"(...)" PRO ASYL, LEGAL NOTE On the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece, 23 juni 2017, <https://www.proasyl.de/wp-content/uploads/2015/12/2017-06-23-Legal-note-RSA-beneficiaries-of-international-protection-in-Greece.pdf>

- Impact of the Refugee Crisis on the Greek Healthcare System: A Long Road to Ithaca in 2018

"(...)" (Ourania S. Kotsiou e.&, Impact of the Refugee Crisis on the Greek Healthcare System: A Long Road to Ithaca, gepubliceerd op 20 augustus 2018, Int J Environ Res Public Health. <https://www.mdpi.com/1660-4601/15/8/1790>)

- Verslag van de Mensenrechtencommissaris voor de Raad van Europa Dunja Mijatovic

"(...)" (CHR, Report Of The Commissioner For Human Rights Of The Council Of Europe Dunja Mijatovic Following Her Visit To Greece From 25 To 29 June 2018, 6 november 2018, https://www.ecoi.net/en/file/local/1450482/1226_1542121278_commdh-2018-24-greece-report-en-docx.pdf, 8 ev.)

Bovenvermelde mensenrechtenrapporten tonen aan dat het recht op gezondheidszorg op een inadequate wijze geleverd wordt. Nergens uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat zij hier enig onderzoek naar gevoerd heeft.

Verschillende landenrapporten zijn echter eenduidig omtrent de afwezigheid van een effectieve toegang tot het recht op gezondheidszorg.

Inderdaad, bij een terugkeer zal verzoekster omwille van het feit dat haar geen AMKA - formulier afgeleverd zal worden, niet de nodige gezondheidszorgen krijgen die welke zij recht op heeft.

Door het niet afleveren van de nodige formulieren om een gratis gezondheidszorg te bekomen, wordt verzoekster haar het recht op een effectieve gezondheidszorg ontzegt. Ook dit kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM, onder meer gelet op het gegeven dat de omstandigheden in de in veel ziekenhuizen in Griekenland van een bedenkelijke kwaliteit zijn (zie supra aangehaalde mensenrechtenrapporten).

Verzoekster verwijst dienaangaande naar een arrest van de RvV 18 oktober 2018, nr. 211 220, http://www.rw-cce.be/sites/default/files/arr/a211220_an.pdf

"(...)"

Verzoekster herhaalt dan ook dat zij, een slachtoffer van een verkrachting is, hetgeen an sich niet betwist wordt door verweerster en dat zij dus speciale procedurele noden heeft (zie supra)

Om deze redenen zal een terugkeer naar Griekenland derhalve een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengen, temeer omdat verzoekster een kwetsbaar profiel is. (zie supra)

Ingevolge de verkrachting en slechte opvang aldaar heeft concludante nog steeds last van allerhande psychologische trauma's. (stuk 5)

Uit de mensenrechtenverslagen die verzoekster voegt, blijkt niet alleen dat de noodzakelijke mentale gezondheidszorg onvoldoende aanwezig is, deze vaak ook niet adequaat is.

"(...)" (CHR, Report Of The Commissioner For Human Rights Of The Council Of Europe Dunja Mijatovic Following Her Visit To Greece From 25 To 29 June 2018, 6 november 2018, https://www.ecoi.net/en/file/local/1450482/1226_1542121278_commdh-2018-24-greece-report-en-docx.pdf, 1)

Dit wordt overigens bevestigd door het bestuur van Athene zelf:

"(...)" <https://refugees.gr/providing-mental-health-care-lets-refugees-greece-feel-seen/>

In voorliggend dossier werd door verwerende partij op zeer consequente wijze nagelaten onderzoek te voeren naar het recht op gezondheidszorg en de effectieve toegang ervan en dit gelet op het kwetsbare profiel van verzoekster.

Dat verzoekster dan ook continue opvolging nodig heeft met betrekking tot haar mentale gezondheid.

Nergens uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat zij hier enig onderzoek naar gevoerd heeft.

Dat dit derhalve een procedurele schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

B.3. Geen adequate toegang op huisvesting - Geen financiële middelen

Verweerster houdt in haar beslissing voor dat verzoekster op een effectieve wijze toegang tot de woningmarkt zou hebben.

Verzoekster betwist dan ook niet dat zij - in theorie althans - volgens de Griekse wetgeving recht zou hebben op een financiële tegemoetkoming en een woning zou ter beschikking kunnen gesteld krijgen.

Echter de praktijk leert ons dat dit anders is.

Zoals uit het asielrelaas blijkt, was verzoekster ten tijde van haar asielprocedure opgesloten in een gevangenis waar niet de nodige voorzieningen aanwezig waren (gehoorverslag pg. 3).

Wanneer verzoekster naar aanleiding van haar erkenning als vluchteling in vrijheid gesteld werd, werd ze aan haar lot overgelaten. Ze kreeg geen maandelijkse vergoeding en er waren al zeker geen faciliteiten / centra beschikbaar waar ze gratis, dan wel onder een sterk verminderde prijs, gedurende een bepaalde periode kon verblijven.

- Omdat verzoekster niet op straat wou slapen, heeft ze een kamer gehuurd met haar eigen spaargelden bij kennissen in Victoria Park, Het is hier waar ze verkracht werd (gehoorverslag Pg- 4).

- Wanneer haar man vrij kwam heeft ze vervolgens op een andere locatie moeten huren (gehoorverslag pg. 13).

Echter omdat het geld begon op te raken (geen werk) en omwille van alle andere problemen zijn ze Griekenland ontvlucht.

Uit het relaas van verzoekster komt dan ook duidelijk naar voor dat zij:

- Geen enkele georganiseerde opvang ter beschikking kreeg éénmaal ze erkend was als vluchteling

- Ze zelf met haar weinig middelen een kamer heeft moeten huren, die van een bedenkelijke kwaliteit waren

- Dat ze thans geen financiële middelen meer heeft (verzoekster maakt gebruik van de gratis tweedelijnsbijstand)

Het dient dan ook onderstreept te worden dat zij bij een eventuele terugkeer geen enkele financiële middelen meer heeft waardoor zij aangewezen zal zijn op hetgeen de Griekse overheid haar terbeschikking zal stellen.

Verweerster heeft echter nagelaten om dit te onderzoeken.

Nochtans stellen verscheidene mensenrechtenorganisaties duidelijk dat voor(terugkerende) mensen die internationale bescherming genieten, weinig tot geen huisvesting en/of financiële middelen ter beschikking worden gesteld.

➤ *Pro Asyl and Refugee Support Aegean, Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece, 30 juni 2017, <http://bit.ly/2FkN0i9>*

"(...)" (p. 2)

"(...)" (p. 3)

"(...)" (p. 11)

"(...)" (p. 13)

Daarenboven blijkt uit dit rapport dat vluchtelingen bij hun terugkeer geen middelen toebedeeld krijgen en dat ze maar hun 'plan moeten trekken'. Het is dan ook opvallend dat verweerster dit nagelaten heeft om dit te onderzoeken:

"(...)" (p. 13)

"(...)" (p. 14)

"(...)" (p. 15)

"(...)"

➤ AIDA, Country Report: Greece, 2017 Update, 3 april 2018, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/greece>

"(...)" (p. 177)

Ook de rechtspraak lijkt hierin te volgen. Inderdaad een Duitse rechtbank stelde dan ook dat er zelfs uitdrukkelijke garanties dienen gegeven te worden bij een eventuele terugkeer:

Duitsland, Magdeburg rechtbank 13 november 2018, ECRE, ELENA Weekly Legal Update, 8/02/2019, <https://mailchi.mp/ecre/elena-weekly-legal-update-08-february-2019#8>

"(...)"

De hierboven aangehaalde verslagen tonen aan dat er een groot tekort is aan adequate huisvesting en/of financiële middelen om te voorzien in de basisbehoeften zoals water, voedsel, sanitaire voorzieningen.

Gelet op het feit dat er al helemaal geen ondersteunend netwerk beschikbaar is, zal verzoekster omwille van haar financiële precare toestand, genoodzaakt zijn om opnieuw een kamer te huren in een krotwoning of nog erger op straat te slapen.

Dat verzoekster, reeds het slachtoffer is geweest van een verkrachter en dan ook nood heeft aan "een veilige en warme omgeving".

Dat nergens uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier blijkt dat zij hier enig onderzoek naar gevoerd heeft.

In voorliggend dossier werd door verwerende partij derhalve op zeer consequente wijze nagelaten onderzoek te voeren naar het recht op huisvesting en/ of financiële middelen en de effectieve toegang ervan.

Dat dit derhalve een procedurele schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

B. 4 . Geen / zeer beperkte toegang tot de arbeidsmarkt

Verweerster stelt in haar beslissing dat verzoekster het niet aannemelijk zou maken dat ze geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt.

Hiermee insinueert zij dat concludante niet of onvoldoende naar werk zou hebben gezocht.

Het asielrelaas spreekt dit tegen. Keer op keer kreeg verzoekster de boodschap dat er in de eerste plaats niet genoeg werk was en in de tweede plaats dat ze de taal niet machtig was.

De suggestie dat ze niet ernstig gezocht zou hebben naar een job door meer bepaald te zoeken als seizoenarbeidster is zeer suggestief en houdt al helemaal geen rekening met de concrete omstandigheden (mentale problemen ingevolge verkrachting, huisvestingsproblemen, etc...).

Net omwille van deze voornoemde problemen kan het haar dan ook niet verweten worden dat zij Griekenland moest verlaten.

"U heeft wel niet bijzonder lang gewacht om werk te krijgen?"

Door de problemen die ik had, kon ik niet lang wachten."

Verweerster laat hiermee geheel onterecht uitschijnen dat verzoekster geen enkele poging heeft ondernomen om werk te vinden. De opmerking dat ze dan maar werk diende te zoeken in de

seizoensarbeid, houd dan ook geen rekening met het vaststaande feit dat er geen actieve werkbegeleiding was van vluchtelingen waardoor verzoekster indien ze dit zware werk al zou aankunnen, niet wist hoe zij aan een dergelijke job kon geraken.

"(...)" (gehoorverslag pg. 8)

De verklaringen van verzoekster komen dan ook overeen met de bevindingen van tal van mensenrechtenpublicaties. Inderdaad, bij nalezing van deze mensenrechtenverslagen dient vastgesteld te worden dat de integratie van erkende vluchtelingen verloopt uiterst moeizaam verloopt omwille van het feit dat er geen begeleiding is en dat ze niet kan terugvallen op een netwerk van kennissen.

Pro Asyl and Refugee Support Aegean, Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece 30 juni 2017
<http://bit.ly/2FkN0i9>

"(...)" (p. 20-21)

AIDA, Country Report: Greece, 2017 Update, 3 april 2018,
<https://www.asylumineurope.org/reports/country/greece>

"(...)" (p. 178)

Omwille van het feit dat de integratie in de arbeidsmarkt zeer moeizaam verloopt, wordt er in de praktijk vaak in een illegaal circuit gewerkt, zonder dat er enige bescherming is en waar de arbeidsomstandigheden onmenselijk zwaar zijn. Verzoekster verwijst in het bijzonder naar het volgende rapport die overigens ook een antwoord geeft op de suggestie van verweerster dat ze maar in de vruchtenpluk moest werken (cfr. beslissing).

Council of Europe, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dunja Mijatovic following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018, 6 november 2018,
<https://reliefweb.int/report/greece/report-commissioner-human-rights-council-europe-dunia-mijatovi-following-her-visit>

"(...)"

Dat verzoekster aldus geen arbeidsbetrekking kon vinden, is veeleer te wijten aan een ingebakken gebrekkige begeleiding van de vreemdelingen en een statische arbeidsmarkt, dan een voorgehouden onzorgvuldig zoekgedrag.

Daarenboven weze het benadrukt dat verzoekster omwille van de omstandigheden (verkrachting, slechte huisvesting) tal van problemen had waardoor zij begrijpelijkerwijze meer nood had aan de juiste begeleiding.

Gelet op de reeds aanwezige precaire financiële capaciteiten, alsook het beperkte verdienvermogen in hoofde van verzoekster staat het derhalve vast dat zij niet - op een legale wijze althans - aan een arbeidsbetrekking zal geraken teneinde haar leven in Griekenland herop te bouwen.

In elk geval dient vastgesteld te worden dat verweerster het nagelaten heeft om dit te onderzoeken in haar bestreden beslissing. Dit maakt derhalve een manifeste schending uit van haar onderzoeksverplichting, en maakt derhalve een procedurele schending uit van art. 3 EVRM.

Om een deugdelijk en rigoureuus onderzoek te voeren had verwerende partij een beslissing moeten nemen op basis van actuele informatie die zij wist, of redelijkerwijs had moeten weten. Dit had zij moeten doen voor alle voorgelegde grieven door verzoeker.

In voorliggend dossier heeft verwerende partij zich beperkt tot het ontkennen dat verzoekster een redelijke vrees had om terug te keren naar Griekenland, doch liet zij op elk ogenblik van het onderzoek zij na alle grieven van verzoeker op een rigoureuze wijze te onderzoeken.

Uit deze uiteenzetting blijkt manifest dat het CGVS nagelaten heeft de asielaanvraag van verzoeker voldoende inhoudelijk te onderzoeken. Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing derhalve artikel 3 EVRM."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een verklaring per email van B. D. van 2 april 2019 over Petrou Ralli (stuk 3);
- foto's van Petrou Ralli (stuk 4);
- een email van 4 april 2019 met als bijlage een rapport van de centrumpsiholoog van het Centrum voor illegalen te Brugge waaruit blijkt dat verzoekster drie keer op consultatie is geweest (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3, 48/4 en artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

2.3.3.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of zij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3.3. Aangaande verzoeksters verwijzing naar artikel 4.3 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. X). Verzoekster toont dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van artikel 4.3 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren. Hetzelfde kan worden gesteld aangaande verzoeksters verwijzing naar artikel 24 van de richtlijn 2013/32/EU, dat bij artikel 12 van voornoemde wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoekster indiende niet-ontvankelijk is omdat (i) uit haar verklaringen en de documenten in het administratief dossier blijkt dat zij op 21 september 2018 internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland en (ii) zij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, haar basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en haar levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. X).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming

Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 3. *De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :*

(…)

3° *de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;*

(…)”

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster internationale bescherming genoot in Griekenland. Verzoekster verkreeg er op 21 september 2018 de vluchtelingenstatus. Deze vaststelling wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster betwist evenmin dat de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bevoegd is om haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoekster haalde een aantal elementen aan waarom zij meent niet meer terug te kunnen naar Griekenland.

De Raad wijst erop dat er een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten (*cf.* HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17,

Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland, punt 83) en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Uit het voorgaande volgt een vermoeden dat verzoekster, die in Griekenland als vluchteling werd erkend, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat zij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan haar vluchtelingenstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat haar levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Hierbij aansluitend wijst de Raad er ook op dat de omstandigheid dat hoewel de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, dit problemen van louter socio-economische aard betreffen die niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere Unieburger op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de Europese Unie. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing over verzoeksters vrees om bij een terugkeer naar Griekenland in de gevangenis terecht te komen en van daaruit naar Iran gerepatriëerd te worden als volgt gemotiveerd:

“Betreffende uw vrees bij terugkeer naar Griekenland in de gevangenis terecht te komen van waaruit u naar Iran zal gerepatriëerd worden, dient er gewezen te worden op uw vluchtelingenstatuut. Als persoon die internationale bescherming geniet, geniet u binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement, waardoor uw vrees in Griekenland in het kader van een mogelijke repatriëring in de gevangenis terecht te komen elke grond mist (CGVS, p. 8-9; p. 12) en waardoor er goede redenen zijn om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Griekenland niet opnieuw opgesloten zal worden. Betreffende uw opsluiting in een gesloten centrum (dat u als gevangenis omschreef) ten tijde van de asielprocedure, dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal niet meteen betwist dat de detentie-omstandigheden in Griekenland niet altijd ideaal zijn. Uit uw verklaringen blijkt echter tevens dat u van zodra u het vluchtelingenstatuut werd toegekend werd vrijgelaten (CGVS, p. 3) en hierboven is reeds gebleken dat u niet aannemelijk heeft gemaakt bij terugkeer naar Griekenland opnieuw vastgehouden te worden.”

Door er op te wijzen dat zij een kwetsbaar profiel heeft en tijdens haar asielprocedure in Petrou Ralli heeft verbleven, wat voor haar een traumatische ervaring was, slaagt verzoekster er niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Zij toont immers niet aan – en er zijn geen elementen waaruit kan blijken – dat zij bij een terugkeer naar Griekenland opnieuw in een dergelijk kamp zou terechtkomen. Verzoeksters procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Griekenland is namelijk afgerond en zij werd erkend als vluchteling. De door verzoekster bijgebrachte informatie over Petrou Ralli (stukkenbundel verzoekster, stukken 3 en 4) is in deze dan ook niet dienstig.

Wat betreft de door verzoekster beschreven verkrachting door een landgenoot in Griekenland en de achtervolging door een Pakistaan die haar en haar echtgenoot in Griekenland bedreigde, wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor deze problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Griekenland – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Griekenland aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in het land dat hem eerder internationale bescherming heeft aangeboden, hetgeen u niet gedaan heeft.

Naar aanleiding van de verkrachting diende u immers uit schrik nooit klacht in. U vreesde onder meer dat uw echtgenoot de verkrachting zou te weten komen of dat u opnieuw in de gevangenis terecht zou komen (CGVS, p. 4-5). Deze schrik kan uw nalaten om klacht in te dienen geenszins rechtvaardigen. Naast het feit dat uw vrees om naar aanleiding van een klacht opnieuw in de gevangenis terecht te komen, absoluut geen steek houdt, bestaat de bedoeling van het indienen van een klacht er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Naar aanleiding van de bedreiging/ achtervolging door een Pakistaan probeerden jullie één keer klacht in te dienen, maar de twee politieagenten met wie jullie spraken zeiden dat jullie pas officieel klacht konden indienen als er effectief iets was gebeurd. Uit uw verklaringen blijkt echter tevens dat de communicatie door een taalprobleem erg stroef verliep, waardoor uit niets blijkt dat indien jullie met een tolk klacht hadden proberen in te dienen, jullie klacht hadden kunnen indienen. Bovendien hebben jullie niet aangedrongen bij die politieagenten om toch jullie klacht op te nemen. Hoewel jullie ontevreden waren over de houding van die twee politieagenten, gingen jullie evenmin naar andere politieagenten of naar een ander politiekantoor om alsnog te proberen klacht in te dienen. Jullie dienden ook geen klacht in tegen die twee politieagenten. Nochtans waren jullie ontevreden over hun houding (CGVS, p. 9-11; p. 13) en blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er mogelijkheden zijn om naar aanleiding van problemen met de politie klacht in te dienen, onder meer bij de ombudsman. Voorts kan in dit verband wederom herhaald worden dat u in Griekenland over het statuut van vluchteling beschikt en dat u bijgevolg gebruik kunt maken van de rechten en voordelen hieraan verbonden. Griekenland als EU-lidstaat is een rechtsstaat die de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden heeft onderschreven. Dat uw echtgenoot tijdens zijn detentie vastgesteld had dat, toen hij over Pakistanen in het centrum bij de security ging klagen, er niet opgetreden werd – u had dat zelf tijdens uw eigen detentie ook opgemerkt (CGVS, p. 5) –, zoals u nog aanstipte, heeft u niet aannemelijk gemaakt. Uit uw verklaringen blijkt immers tevens dat de security er wel degelijk voor zorgde dat het niet tot fysieke incidenten kwam (CGVS, p. 11). Gelet hierop ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Griekenland opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming in België voor u de enige overgebleven uitweg was.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te weerleggen of te ontcrachten. Zij wijst weliswaar op haar kwetsbaar profiel, doch hiermee toont zij niet aan dat zij in Griekenland geen bescherming zou kunnen krijgen. Waar verzoekster nog betoogt dat in Griekenland heel wat rechten en voorzieningen slechts op papier bestaan, wijst de Raad erop dat er voor de Europese lidstaten, die allen partij zijn bij het EVRM, een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die er internationale bescherming heeft gekregen, er over voldoende of reële bescherming beschikt en dat zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Te dezen blijkt uit de arresten waaruit verzoekster in het verzoekschrift citeert, en dit nog daargelaten het gegeven dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (cf. RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)), niet dat zij bij een terugkeer naar Griekenland zou moeten vrezen voor haar leven, louter omwille van het feit dat zij daar “zowel fysiek, seksueel als mentaal mishandeld” zou zijn geweest. Dat zij geen bescherming van de Griekse overheden heeft gekregen, blijkt *in casu* te wijten te zijn aan de omstandigheid dat, wat de verkrachting betreft, zij nooit een klacht heeft ingediend, en wat de bedreiging/achtervolging betreft, dat twee politieagenten onwillig waren en zij en haar echtgenoot hiertegen geen stappen hebben ondernomen. In de bestreden beslissing wordt er dan ook terecht op gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in het land dat hem eerder internationale bescherming heeft aangeboden en dat verzoekster dit niet gedaan heeft.

Waar verzoekster nog aanvoert dat “veel mensenrechtenverslagen aan(tonen) dat er weinig tot niets met deze klachten gedaan worden”, wijst de Raad nogmaals op het weerlegbaar vermoeden dat een persoon die in een Europese Unie internationale bescherming heeft gekregen, er over voldoende of reële bescherming beschikt en dat zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat *an sich* niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder aan wie in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekster toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat

zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Gelet op de omstandige motieven van de bestreden beslissing, zoals hierboven weergegeven, is verzoekster er niet in geslaagd dit vermoeden te weerleggen. Dat verzoekster uit schaamte nooit een klacht heeft ingediend naar aanleiding van haar verkrachting of omwille van de taalbarrière niet heeft aangedrongen op een nieuwe klacht naar aanleiding van de bedreiging/achtervolging, doet hieraan geen afbreuk.

Voorts wordt niet betwist dat verzoekster een kwetsbaar persoon is en psychologische problemen heeft. Door hierop te wijzen, toont zij evenwel niet aan dat zij in Griekenland niet van de nodige bescherming kan genieten. In zoverre verzoekster hiermee insinueert dat zij hierdoor recht heeft op bijzondere procedurele waarborgen, stelt de Raad vooreerst vast dat zij nalaat deze waarborgen te concretiseren. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een "Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ" heeft ingevuld en dat hieruit niet kan blijken dat er elementen of omstandigheden waren waaruit haar bijzondere procedurele noden blijken (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 13). Ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud, dat plaatsvond via een systeem van videoconferentie en waarbij zij vergezeld was van haar advocaat, blijkt niet dat verzoekster of haar advocaat op enig moment gewag hebben gemaakt van bepaalde specifieke bijzondere procedurele noden die verzoekster zou hebben. Tevens blijkt uit lezing van deze notities dat het gehoor op regelmatige wijze is verlopen en dat verzoekster uitgebreid haar relaas heeft kunnen uiteenzetten (adm. doss., stuk 7). Ten slotte kan ook uit de email van de maatschappelijk assistente van het centrum voor illegalen te Brugge van 4 april 2019 en het rapport van de centrumpsioloog van dezelfde datum (stukkenbundel verzoekster, stuk 5) niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn om volwaardige en coherente verklaringen af te leggen. In het rapport wordt immers enkel vastgesteld dat verzoekster drie keer op consultatie is geweest en gedurende haar verblijf in het Centrum voor illegalen te Brugge verder ondersteund en opgevolgd zal worden. Het rapport bevat dus geen enkele informatie over de aard en de ernst van de psychologische problemen waarmee verzoekster zou kampen.

Wat betreft de toegang tot werk, tot de gezondheidsdiensten en tot huisvesting wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Griekenland toegang had tot de woningmarkt. U kon op twee verschillende plaatsen immers een kamer huren (CGVS, p. 4; p. 13). Bovendien blijkt uit niets dat u er geen toegang zou kunnen hebben tot de arbeidsmarkt. U verklaarde geen werk te hebben gevonden omdat u niet over een referentiepersoon beschikte (CGVS, p. 7), maar u heeft slechts maximaal een maand naar werk gezocht, hetgeen bezwaarlijk als een intensieve zoektocht naar werk kan worden beschouwd. Bovendien erkende u dat landgenoten van u in Griekenland konden werken en erkende u er bijv. niet aan gedacht te hebben om in de landbouwsector (bijv. seizoensarbeid) werk te zoeken, omdat u liever met bejaarden had gewerkt (CGVS, p. 8). Betreffende de moeilijke toegang tot de gezondheidsdiensten sinds u vluchteling werd stipte u aan dat dit te wijten was aan het feit dat u niet

over een bepaald formulier beschikte: u probeerde vier keer naar de bevoegde dienst te gaan om dit document te regelen, maar slaagde er niet in om dit te verkrijgen. Er was immers een grote toestroom aan mensen die beroep deden op die dienst en er werden dagelijks slechts een beperkt deel ervan toegelaten. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u slechts vier keer probeerde toegang te krijgen tot de dienst die u het formulier moest verstrekken (CGVS, p. 5-6). Uit niets blijkt dat, indien u doorgezet had en uiteindelijk toegang had gekregen tot die dienst, u een dergelijk formulier niet zou verkregen hebben, temeer daar uit de beschikbare informatie blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland toegang hebben tot de aldaar beschikbare gezondheidsdiensten. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u toegang had tot de privé-gezondheidszorgen, dat u er goed behandeld werd en dat u tevreden was van de u behandelende dokter (CGVS p. 7; p. 14). Overigens blijkt nergens uit uw verklaringen dat u naar aanleiding van uw moeilijkheden om het bewuste gezondheidsformulier te verkrijgen stappen zou hebben ondernomen om dit aan te klagen. Gelet hierop heeft u niet aannemelijk gemaakt geen toegang te hebben tot de Griekse woningmarkt, gezondheidsdiensten en arbeidsmarkt.”

Er wordt nogmaals op gewezen dat er voor de Europese lidstaten, die allen partij zijn bij het EVRM, een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die er internationale bescherming heeft gekregen, er over voldoende of reële bescherming beschikt en dat zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. De Raad wijst er tevens op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie recent oordeelde dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielerzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. Verzoekster moet dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de lidstaat van de Europese Unie waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland*, punt 90). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (*ibid.*, punt 91).

Het is duidelijk dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen. In zoverre verzoekster op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de levensomstandigheden in Griekenland, en meer bepaald wat betreft de toegang tot werk, tot de gezondheidsdiensten en tot huisvesting, blijft zij in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van haar hoedanigheid als vluchteling. De Raad herinnert eraan dat *in casu* de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Ook door er op te wijzen dat zij nood heeft aan (gespecialiseerde) mentale verzorging, dat haar zogezegde toegang tot gezondheidszorg “*louter op papier*” bestaat, dat ze in Griekenland geen gratis gezondheidszorg kreeg en dat ze via allerhande administratieve besloemingen nooit in het bezit werd gesteld van haar “AMKA” formulier en op de koop toe zelfs verkeerde informatie kreeg, toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de tekortkomingen in Griekenland een dermate hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. In de bestreden beslissing wordt wat dit betreft op goede gronden gesteld dat verzoekster slechts vier keer probeerde toegang te krijgen tot de dienst die haar het formulier moest verstrekken en dat uit niets blijkt dat, indien

zij doorgezet had en uiteindelijk toegang had gekregen tot die dienst, zij een dergelijk formulier niet zou verkregen hebben, temeer daar uit de beschikbare informatie blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland toegang hebben tot de aldaar beschikbare gezondheidsdiensten. Verzoekster zou tevens geen stappen ondernomen hebben om de moeilijkheden om het bewuste gezondheidsformulier te bekomen aan te klagen. Bovendien wordt er in de bestreden terecht op gewezen dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij toegang had tot de privé-gezondheidszorgen, dat zij er goed behandeld werd en dat zij tevreden was van de dokter die haar behandelende.

Waar verzoekster nog verwijst naar het arrest nr. 211 220 van 18 oktober 2018 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien toont de verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu zij enkel een nood aan psychologische behandeling aantoont en het arrest betrekking heeft op de bedenkelijke kwaliteit van de omstandigheden in veel ziekenhuizen in Griekenland.

Verzoekster betwist voorts niet dat zij in Griekenland op twee verschillende locaties een kamer heeft gehuurd. Zij kan dan ook niet dienstig voorhouden geen adequate toegang te hebben tot huisvesting. Bovendien stelt verzoekster zelf dat zij volgens de Griekse wetgeving recht zou hebben op een financiële tegemoetkoming en een woning ter beschikking gesteld zou kunnen krijgen. Waar zij hieraan toevoegt dat de praktijk leert dat dit anders is, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit verzoeksters verklaringen kan niet blijken dat zij een aanvraag heeft ingediend voor een dergelijke tegemoetkoming en/of woning. De stelling dat zij omwille van haar financiële precaire toestand genoodzaakt zal zijn om opnieuw een kamer te huren in een krotwoning of om, erger nog, op straat te slapen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoekster *in concreto* aantoont dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Evenmin toont verzoekster aan dat zij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt. Door in het verzoekschrift te insinueren dat zij wel voldoende naar werk heeft gezocht, beperkt zij zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder evenwel met concrete elementen te verduidelijken waarom zij meent dat de vaststelling dat zij slechts maximaal een maand naar werk heeft gezocht en dat dit bezwaarlijk als een intensieve zoektocht naar werk kan worden beschouwd feitelijk onjuist of onredelijk is. Dat zij keer op keer de boodschap kreeg dat er in de eerste plaats niet genoeg werk was en in de tweede plaats dat ze de taal niet machtig was, doet hieraan geen afbreuk. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing bovendien terecht op dat verzoekster erkende dat landgenoten van haar in Griekenland konden werken en dat zij er niet aan gedacht had om in de landbouwsector (seizoensarbeid) werk te zoeken omdat zij liever met bejaarden had gewerkt. Er wordt niet ingezien – en verzoekster licht niet toe – op welke wijze de mentale problemen van verzoekster ten gevolge van haar verkrachting en haar huisvestingsproblemen haar zouden beletten om te zoeken naar werk als seizoenarbeidster. Dat er geen actieve werkbegeleiding was voor vluchtelingen in Griekenland is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet leidt tot de vaststelling dat verzoekster in een situatie zou terechtkomen die zo ernstig is dat haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

2.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN